

Reakcia na rozhovor vdp. Vitteka s redaktorom Postoja Michalom Magušinom

vdp. Štefan Mordel

28. októbra 2023 ✝ Cirkev

Pred niekoľkými dňami bol uverejnený na webovej stránke Postoj rozhovor s vdp. Jurajom Vittekom ohľadom požehňavania homosexuálnych párov. Keďže išlo o verejný rozhovor o zásadných otázkach katolíckej viery a morálky, ktoré hlboko zasahujú do nášho duchovného života, cítim povinnosť sa k tejto veci tiež verejne vyjadriť, aby nás raz dejiny neodsúdili, že sme mlčali pri presadzovaní tak závažných morálnych otázok. Sú to naozaj zásadné otázky, ktoré nemôžeme prehliadať, alebo iba mlčky ich obísť, akoby tu vôbec neboli, hoci sa tu už veľmi agresívne presadzujú do nášho vedomia.

Tento trend registrujem už niekoľko rokov, že je tu snaha prispôbiť morálne postoje kresťanov katolíkov so súčasným liberálnym svetom. Tajne som dúfal, že táto modernistická ideológia nenájde svoje miesto na kresťanskom Slovensku, ale žiaľ, presadzuje sa veľmi agresívne a hovorím to s lútosťou, že nachádza svoje ochotné uši aj u časti nášho liberálneho duchovenstva.

Raffael, Ježišovo zázračné vytiahnutie rýb

zdroj: wikimedia commons

Rozhovor redaktora Michala Magušina s kňazom Jurajom Vittekom potvrdzuje skutočnosť, že už aj na Slovensku sa začína presadzovať táto ideológia. Čiže táto pertraktovaná téma homosexualizmu dorazila už aj k nám. Táto otázka zasahuje hlboko do vnútorného života katolíckej Cirkvi. Predpokladal som, že sa na Slovensku nenájde ani jeden kňaz, ktorý by mohol schvaľovať a prijímať možnosť požehňavania gejev a lesieb v kostoloch, ale v tom som sa naozaj prerátal. Táto dekadentná „novota“, ktorá sa presadzuje v západných krajinách, preráža dvere a okná aj do našich posvätných priestorov.

Je to téma, o ktorej sa diskutovalo na Synode v Ríme, pričom niektorí príliš horliví biskupi v Nemecku, napr. berlínsky arcibiskup Heinrich Koch vydal v predstihu aj obežník, v ktorom dovoľuje v kostoloch konať obrady požehňania takýchto párov. Človek naozaj nevie vyjsť z údivu; ako je možné požehnávať gejev a

lesby v kostoloch, čím sa vlastne schvaľuje hriešny stav, keď sa imituje požehnávanie manželov pri sobáši. To sme už prestali rozlišovať medzi dobrým a zlým, medzi pravdivým a lživým, medzi svätým a hriešnym?

Tieto snahy o požehnávanie homosexuálnych párov v katolíckej Cirkvi, to je niečo absolútne nepochopiteľné. Núka sa mi tu iba jedna odpoveď a to, že tu dochádza ku absolútnej strate rešpektu a úcty voči Božiemu zákonu. To ideme zrušiť Božie prikázania? Kto má takúto kompetenciu? Sám Ježiš hovorí, že neprišiel zrušiť Zákon a prorokov, ale naplniť. Ježiš nezrušil Božie prikázania. Naopak, rešpektoval ich a pripomína svojim učeníkom: „Kto ma miluje, bude zachovávať moje prikázania...“ Tu vlastne ide o vzburu proti Bohu a proti jeho poriadku. Predstavme si, žeby si takto počínal lekár voči svojmu pacientovi, ktorý by ho odmietal liečiť a utvrdzoval ho v postoji, že vlastne jeho choroba nie je chorobou a že je vlastne všetko v poriadku. Požehnávanie takýchto homosexuálnych vzťahov nie je nič iné, ako odobrovanie a utvrdzovanie ich v tomto neprirodzenom a hriešnom vzťahu.

Ale vráťim sa aspoň v krátkosti ku spomínanému rozhovoru. Redaktor položil kňazovi Vittekovi zásadnú otázku: „Pápež František navrhuje, aby katolícka cirkev požehnávala páry rovnakého pohlavia. Prečo chce pápež požehnávať homosexuálne zväzky, keď katolícka cirkev považuje homosexuálne správanie za ťažký hriech?“ Kňaz na túto otázku odpovedá vyhýbavo, že sa totiž pápež správa k novinárom úctivo a pozýva ich, aby boli nositeľmi pravdy, dobra a krásy. Potom pripomína, že tu dochádza u novinárov ku manipuláciám a že v titulkoch článkov sa prejavuje „zbožné želanie“ autorov, ale že to nie je pravda. Potom dodáva, že pápež takto nerozmýšľa a že jeho vyjadrenia treba čítať na stránkach ako sú Vatican News, alebo na webe TK KBS.

Redaktor však položil následne novú a zásadnú otázku: „Čo teda pápež naozaj povedal?“ Kňaz ani tu neodpovedal priamo, ale sa zamotáva do kazuistiky o hriechu a spomína jeho objektívnu a subjektívnu stránku. Pripúšťa, že podľa KKC je homosexuálne správanie nezriadené a ide tu o ťažký hriech, čo však vzápätí relativizuje. Tvrdí, že katechizmus hovorí, že homosexuálna tendencia je nezriadená, ale nie je hriešna. A pokračuje ďalej takto: „Už tu vidíme, že objektívne je nezriadená, ale subjektívne, podľa toho, ako sa s tým človek vyrovná, už hriešna byť nemusí.“

Pri tomto bode sa musíme zastaviť. Čo hovorí skutočne KKC? Hovorí o emóciách, ktoré nie sú samé o sebe hriešne: nuž, ako to chápať? Človek pociťuje emotívne, čiže samočinne povstávajú sympatie a antipatie. Jedno sa mu páči, iné nie. To platí aj o ľuďoch. Čiže tieto emócie vychádzajú bezprostredne z prirodzenosti človeka, ktoré nie sú hriešne. Ale hriešne sa stávajú vtedy, keď sa prikloní vôľa k tomu, čo by sa protivilo Božiemu prikázaniu. To, že sa človeku páči nejaká žena, alebo aj nejaký muž, nie je hriechom. Ale hriechom sa stáva vtedy, keď sa ku tejto emócii prikloní vôľa a začne túžiť mať s tou osobou aj intímne, čiže nezriadené vzťahy. Ježiš to vysvetľuje veľmi jednoducho. Aby sme to pochopili, netreba mať na to vysoké filozofické, či psychologické vzdelanie: „Ja vám však hovorím. Každý, kto sa na ženu zahľadí žiadostivo, už s ňou cudzoložil vo svojom srdci...“ Iste poznáme tento úryvok z Evanjelia. Preto sa aj na začiatku sv. omše v úkone kajúcnosti vyznávame, že „som zhrešil myšlienkami, slovami, skutkami a zanedbávaním dobrého...“ Takže tu môžeme povedať, že hranice bezhriešnosti v subjektívnej tendencii homosexuality, ktorú spomína KKC, sú jednoznačne dané.

Vdp. Vitek však doslovne uvádza, že Katechizmus hovorí aj to, že už samotná homosexuálna tendencia je nezriadená, ale nie je hriešna. Čiže táto tendencia je nezriadená, ale ešte nie je hriechom. Potom pokračuje:

„Už tu vidíme, že objektívne je nezriadená, ale subjektívne, podľa toho, ako sa s tým človek vyrovná, už hriešna byť nemusí.“

S týmto tvrdením však nemožno nijako súhlasiť. Ani si neviem predstaviť, ako by vyzeral náš život, keby sa tento názor presadil aj v iných morálnych oblastiach. Reformátor Martin Luther tvrdil, že človek nemá síl vzdorovať hriechu, pretože prvotný hriech úplne rozvrátil jeho prirodzenosť a preto, človek nemôže nič iné, iba hrešiť. To však protirečí biblickému podaniu. Kniha Sirachova hovorí, že človek má schopnosť rozlišovať dobré od zlého a že má moc konať dobré a zriekať sa zlého. Preto ďalšie tvrdenie Juraja Vitteka, že človek môže objektívne páchať ťažký hriech a že vina za ten hriech môže byť znížená až na minimum a to natoľko, že môže prijímať sviatosti, je lživé a nezodpovedá katolíckej náuke. Napokon, ak by človek žil v tak ťažkom omyle, potom kňaz má povinnosť ho napomenúť a ku prijatiu Eucharistie nemôže pristúpiť, kým sa neobrátí.

Redaktor potom položil ďalšiu otázku: „Čo teda pápež povedal kardinálom, ktorí sa ho pýtali na túto konkrétnu vec?“ V odpovedi vdp. Vitek vysvetľuje, že „kardináli očakávali odpoveď áno/nie. Pápež im však najprv napísal list, ktorý bol súkromný, lebo to bola odpoveď, ako pápež predpokladal, na ich úprimné otázky. S jeho odpoveďou však boli kardináli nespokojní, preto mu poslali novú formuláciu, na ktorú sa muselo jednoznačne odpovedať áno/nie.“ Potom pán Vittek priznáva, že kardináli majú pravdu v tom, že chcú potvrdiť objektívne učenie Cirkvi.

Ďalšia jeho argumentácia, že „pápež necíti potrebu opakovať znovu a znovu to, čo bolo tisíckrát povedané v pontifikátoch predošlých pápežov a čo máme aj v Katechizme katolíckej Cirkvi, a teda že homosexuálne správanie je objektívne nezriadené.“ A treba sa pýtať či to znamená, že táto tradovaná náuka už neplatí, ak ju netreba spomínať ako záväzné morálne normy? Juraj Vittek potom dodáva: „My síce akademicky vieme, že hriech má aj subjektívnu stránku, ale pápež chce, aby sme to reálne brali vážne aj pri konkrétnom sprevádzaní konkrétnych osôb.“ Pýtam sa: Pri tom „sprevádzaní“ nemá kňaz povinnosť mu povedať aj o objektívnej stránke jeho skutku, aby ho priviedol na správnu cestu? Redaktor však zrejme s touto odpoveďou pána Vitteka nebol spokojný, preto mu položil ďalšiu a to veľmi konkrétnu otázku.

„Čo im teda pápež povedal? Môže cirkev požehnávať homosexuálne páry alebo nie?“ Odpoveď je zas vyhybavá; hovorí, že musíme rozlišovať, či ideme požehnávať nezriadenosť alebo ideme požehnávať ľudí, ktorí úprimne hľadajú Boha. Tu sa žiada tiež dodať, čo znamená kliše „úprimne hľadať Boha?“ Ako sa to dá predstaviť v konkrétnom živote? Oni si žiadajú požehnanie pre svoj hriešny vzťah. Ale, je možné milovať hriech a zotrvať v ňom a zároveň „úprimne“ hľadať Boha, bez toho, aby sa človek obrátil a konal pokánie? Aká je v tom logika? Na túto citovanú odpoveď opäť reagoval redaktor konkrétnou a precíznou otázkou: „Ako to rozlíšite? Keď za vami prídu dvaja homosexuáli, ktorí povedia, že spolu žijú, chcú sa spolu aj približovať k Bohu a prosia vás o požehnanie, čo im poviete?“

Ale ani v tomto prípade sa konkrétnej odpovede nedočkáme. Zámerne uvádza diametrálne odlišný príklad osoby, ktorá žije v druhom manželstve a chce pristupovať ku sviatostiam. Je len samozrejmé, že je potrebné pridať aj dávku emocionálneho tlaku, aby sa dosiahol zámer, ktorý je však v protiklade s Božím zákonom. Táto jeho argumentácia je prevzatá z exhortácie Amoris laetitia, kde sa využíva vo veľkej miere kazuistika zo sociálnej oblasti. Spomína sa tu prípad rodiny, kde jedna stránka žije v druhom manželstve, tí majú deti a kvôli nim sa už rozísť nemôžu a žiť v zdržanlivosti tiež nemôžu, takže sa hľadajú cesty, či môžu

pristupovať ku sviatostiam. Redaktor tu správne poukázal na to, že takýto prípad je zásadne odlišný od homosexuálneho vzťahu.

Vdp. Vittek akoby zámerne porovnával neporovnateľné. Požehnať rodičov pri krste, hoci nežijú v platnom manželstve je iné ako dávať požehnanie partnerom rovnakého pohlavia. Keď hovorí, že požehnáva tých, ktorí žijú v neplatnom manželstve, nevedno, či ich aj sobáša napriek zneplatňujúcim prekážkam. Ale on to zámerne mieša a svojou argumentáciou zavádza na vedľajšiu koľaj, aby z jednej strany si zachoval punc ortodoxie, ale z druhej strany chce za každú cenu vyhovieť požiadavke požehňávania gejev a lesbičiek v kostoloch. Ale napokon sa pri jeho sofistickej argumentácii vyklúlo šidlo z vreca. Spomína, že pápež je jednoznačne za to, aby sa Cirkev vyhýbala akémukoľvek obradu, sviatosti, alebo pobožnosti, aby nevzbudila dojem, že dávame na jednu úroveň sviatostné manželstvo a voľné heterosexuálne a homosexuálne zväzky. Redaktor mu na to kladie otázku, či sa potom tieto páry majú požehnávať v súkromí? Tu už kňaz odpovedá priamo. Hovorí jednoznačné áno a dodáva, že „to môže byť aj verejné“.

Táto argumentácia nemá logiky. Tieto jeho sofizmy sú zavádzajúce. Za každú cenu chce dokázať to, čo sa dokázať nedá. Žiaľ, vo svojej argumentácii nepoužíva Písmo sv. A ak ho používa, tak úplne neprimerane. Aby obhájl požehňovanie gejev, tak cituje Kristove slová „milujte aj svojich nepriateľov a dobre robte tým, čo vás nenávidia“. On predsa musí vedieť, že tieto slová vyriekol v úplne odlišnej situácii a tvrdiť, že Ježiš tým schvaľoval hriechne postoje, je úplne scestné. Takže tejto dialektickej argumentácie sa nemožno nijako pridržať.

Tento rozhovor však prináša pohľad na to, čo je pod povrchom v Cirkvi i v spoločnosti. Celý tento rozhovor nás vyvádza z ilúzie, že u nás na Slovensku je všetko v poriadku a že sme skutočne vernými katolíkmi, ktorí majú jasno v základných otázkach viery a mravov. Po vypočutí si prednášky na TV Lux pána Vitteka si musíme ružové okuliare z našich očí zložiť a hľadiť na realitu. Vieme, čo sa deje v západných krajinách ohľadom žitej viery. Len chcem pripomenúť jeden detail; biskup v Essene povedal pred nedávnom, že počas svojej biskupskej služby pochoval 300 kňazov a vysvätil 15. Narieka, že sa vyprázdnil kostoly a že niet kňazov. Hovorí, že treba hľadať nové cesty... a jednou z nich by mohlo byť zavedenie diakonátu pre ženy... To je už aj škoda komentovať. Všetko je dôležité; diskusie, rokovania, vytváranie nových projektov atď, atď, len to, čo je najdôležitejšie, čiže pokánie a obrátenie sa k Bohu a prosiť ho na kolenách o záchranu, na to sa jednoducho nemyslí. Nový koncept tzv. empatívneho prístupu k tým, čo sú na okraji, k marginalizovaným osobám, čiže k osobám „ináč orientovaným“, to sa dnes cení... Ale nechcem ďalej týmto smerom pokračovať.

Sme akoby na rázcestí; jedna cesta je tá, ktorú pripomína Ježiš vo svojom evanjeliu, úzka a strmá, plná kameňov s krížom na pleciah; druhá je pohodlnejšia, je bez kríža, zdá sa byť radostnejšia a predovšetkým, zdá sa nám byť vhodnejšia... Musím však podotknúť, že v celom tomto rozhovore nepadlo z úst kňaza, ani jeden, jediný raz slovo snaha o svätosť, o cvičení sa v čnosti, o hriechu a pokání ku ktorému patrí aj sebazaprenie a pod. Spomína sa iba empatia, sprevádzanie, porozumenie a pod. Ani jediný raz som v tomto dlhom rozhovore nezachytil výzvu k obráteniu a zanechaniu hriechneho vzťahu.

Vytvára sa dojem, ako keby homosexualita boli čímisi samozrejmým a nespochybniteľným právom človeka, ktoré sa musí v spoločnosti za každú cenu presadiť. Preto ich neprirodzený intímny vzťah neslobodno spochybňovať, ba naopak treba ich prijať a požehnávať. Preto výzva k pokániu a obráteniu zrejme nie je

potrebná, ba ani dovolená, pretože tu naozaj ide o niečo celkom normálne a prirodzené? Ale, čo na to povie Boh! A je naozaj pravda, že Boh je taký veľkorysý, že všetkých prijme do Neba a vôbec sa nestará o to, ako človek žije?

Zdá sa, že ide dnes o úplne nové poňatie duchovného života. Hlavné je iba to, aby sa ľudia mali radi, boli šťastní. Ťažko proti tomu niečo namietajú. Ale ako sa vníma samotné šťastie? Otázka šťastia sa zúžila na minimum. Podľa novej koncepcie šťastie nespočíva v ničom inom, iba v osobnom uspokojení. Toto zmýšľanie je však radikálne odlišné od toho, ktoré je obsiahnuté vo Svätom písme a zvlášť v Kristovom Evanjeliu.

Myslím si, že každý, len trochu vnímavý človek, pochopí, čo sa v dnešnej dobe deje. Neomarxistická kultúrna revolúcia sa vydala v posledných rokoch na víťazný pochod po svete a zdá sa, že žne veľké úspechy. Už samotné voľby, kde tzv. progresívcí dostali tak vysoký počet hlasov, napriek ich propagovanej genderovej ideológii, odráža skutočnosť, kde sa Slovensko za posledné desaťročia dostalo. Ak to pôjde ďalej týmto tempom, tak za ďalšiu generáciu počet kňazov aj u nás poklesne na minimum. Ak sa kňazi prispôbia tomuto modernému, čiže neomarxistickému bezbožníckemu trendu, potom veľa z toho kresťanského a katolíckeho dedičstva našich otcov neostane.

Znovu opakujem. Dúfal som, pevne som dúfal, že táto skaza, ktorá sa valí zo Západu k nám, nenájde u nás miesta a že ju budeme zásadne odmietať. Tento spomínaný rozhovor redaktora Michala Magušina s vdp. Vittekom ma však obral o všetky ilúzie. Prijímanie Eucharistie na ruku sa presadilo aj u nás násilím počas tzv. pandémie a vo veľkej miere sa vytráca aj povinná úcta ku Najsvätejšej sviatosti. Veľmi názorne je to vidieť v západných krajinách a zvlášť v Nemecku. Najskôr tam zaviedli sv. prijímanie na ruku a tam sa stratila vo veľkej miere úcta ku Kristovmu Telu. V súčasnosti vidíme, že sa tam stratila aj úcta ku Božiemu slovu. Veď pre mnohých už Kristovo slovo vôbec neplatí a oni vedia všetko lepšie, čo je potrebné, čo je správne a čo treba odmietnuť.

Teraz sa bojím, že sa nájde aj u nás dostatočný počet kňazov, ktorí si osvoja dialektiku plnú sofizmov o možnosti a vhodnosti udeľovania požehnania homosexuálnym párom a budú to bez výčitiek svedomia s radosťou prevádzať. Sofistická argumentácia, že nepožehnávame hriešny stav, ale osoby, ktoré možno vždy požehnať je hlboké a hrubé zavádzanie. Ako sa dajú odlíšiť dve osoby spojené homosexuálnym vzťahom, že dávam požehnanie vraj „osobám, ktoré úprimne hľadajú Boha“, keď podstatný u týchto osôb je práve tento nezriadený vzťah, pre ktorý si oni vynucujú požehnanie? Môžem len zopakovať, že ten, kto to tvrdí, nepoužíva logiku v zmysle kresťanskej filozofie, ale dialektiku v zmysle ateistického marxizmu, preplnenú rôznymi sofizmami a lživými argumentmi.

V závere tejto mojej reakcie a úvahy môžem len s hlbokým dojatím dodať slová našej krásnej mariánskej piesne, ktorou vzývame našu Nebeskú patrónku o pomoc a ochranu pre náš národ v týchto ťažkých časoch:

„Ó, Mária bolestivá, naša ochrana. Slovenský náš národ volá, pros za nás Boha. Ty si Mať dobrotivá, Patrónka ľútostivá, oroduj vždy za náš národ u svojho Syna! Matka drahá, spomni na nás, tu pod Tatrami...“

Štefan Mordel

V Námestove, 27. októbra 2023

Portál Christianitas.sk svojim čitateľom odporúča:

Kniha **Obraňujme vyšší zákon** s podtitulom **Hnutie LGBT a obrana kresťanskej morálky** kolektívu autorov Americkej spoločnosti pre obranu Tradície, rodiny a vlastníctva (TFP) dáva čitateľovi jednoznačnú odpoveď na otázku: Prečo musíme odmietiť „sobáš“ medzi ľuďmi rovnakého pohlavia ako aj požiadavky homosexuálnej loby?

K tejto obsahom pozoruhodnej knihe napísal príhovor otec arcibiskup Mons. Ján Orosch, z ktorého zacitujeme: *„Táto hlboká pravda, ktorá je uvedená v predstavovanej knihe o skutočnosti homosexuálnej revolúcie, pozorovateľnej na celom svete, dokonale ilustruje realitu vzbury hriechom poznačeného človeka, voči svojmu Stvoriteľovi.“*

A slová z recenzie doc. RNDr. Vladimíra Palka CSc.: *Ak sa chcete zoznámiť s knihou, ktorá opisuje úspešnú históriu, taktiku a stratégiu hnutia, a vyzbrojuje čitateľa argumentačne do zápasu proti ideológii LGBT, potom odporúčam knihu „Obraňujme vyšší zákon“.*

Uvedenú knihu si môžete objednať na adrese:

<https://www.christianashop.sk/obranujme-vyssii-zakon/>

V našom e-shope si však môžete objednať vo výraznej zľave aj ďalšie zaujímavé tituly - viac informácií na našej stránke [christianashop.sk/](https://www.christianashop.sk/).

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/reakcia-na-rozhovor-vdp-vitteka-s-redaktorom-postojamichalom-magusinom/>